

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 września 2015 r.

Poz. 3932

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.82.23.2015.RJ1 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 23 września 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

zdania pierwszego **§ 2 ust. 4** i zdania drugiego **§ 4 ust. 2** uchwały Nr **X/78/15** Rady Gminy Miękinia z dnia 28 sierpnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu i zakresu świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów oraz sposobu świadczenia usług przez punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych oraz **pkt 3 Rozdziału I** we fragmencie: „itp.” i **pkt 8 tiret 8 Rozdziału II** załącznika Nr 4 do uchwały.

Uzasadnienie

Rada Gminy Miękinia na sesji w dniu 28 sierpnia 2015 r., działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 40 ust. 1 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 6r ust. 3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 z późn. zm.), podjęła uchwałę Nr X/78/15 w sprawie szczegółowego sposobu i zakresu świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów oraz sposobu świadczenia usług przez punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

Przedmiotowa uchwała została przesłana pismem Sekretarza Gminy Miękinia z dnia 02 września 2015 r. nr ORG-0711.X.34.2015 i wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 03 września 2015 r.

W trakcie postępowania nadzorczego dotyczącego przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził podjęcie:

- **§ 2 ust. 4** we fragmencie: „Do terenu nieruchomości zaliczana jest droga prywatna łącząca nieruchomość z drogą publiczną lub inną stanowiącą własność Gminy Miękinia.” z istotnym naruszeniem art. 6r ust. 3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 z późn. zm.) w związku z art. 46 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121 z późn. zm.);

- **§ 4 ust. 2** we fragmencie: „Pojemniki uszkodzone lub zniszczone przez lub z winy właściciela nieruchomości, na której znajduje się pojemnik będą naprawiane lub wymieniane na koszt tego właściciela nieruchomości.” z istotnym naruszeniem art. 6r ust. 3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.);

- **pkt 3 Rozdziału I** we fragmencie: „itp.” i **pkt 8 tiret 8 Rozdziału II** załącznika Nr 4 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.

Podstawą prawną podjęcia przedmiotowej uchwały jest art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym: „Rada gminy określi, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, szczegółowy sposób i zakres świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów, w zamian za uiszczoną przez właściciela nieruchomości opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w szczególności częstotliwość odbierania odpadów komunalnych od właściciela nieruchomości i sposób świadczenia usług przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych.”. Opisane elementy stanowią katalog otwarty, na co wskazuje użyte w przywołanym przepisie ustawy wyrażenie "w szczególności", lecz jednocześnie są to elementy obligatoryjne, do określenia których rada gminy została obowiązana, normując sposób i zakres świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów, w zamian za uiszczoną przez właściciela nieruchomości opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Taka otwarta norma kompetencyjna nie stanowi jednak dla rady gminy podstawy do formułowania ustanowionych norm w sposób dowolny. Granicą normy kompetencyjnej są zawsze przepisy powszechnie obowiązującego prawa oraz normy hierarchicznie wyższe niż akt prawa miejscowego.

Ponadto, w myśl art. 6r ust. 3d ustawy, uchwała, o której mowa w ust. 3, określa także tryb i sposób zgłaszania przez właścicieli nieruchomości przypadków niewłaściwego świadczenia usług przez przedsiębiorcę odbierającego odpady komunalne od właścicieli nieruchomości lub przez prowadzącego punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych. Użyty przez ustawodawcę zwrot: "uchwała (...) określa" również wskazuje na obligatoryjny charakter unormowania w niej kwestii, o której mowa w tym przepisie.

Zatem, jak wynika z przywołanych wyżej przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w uchwale podejmowanej na podstawie art. 6r ust. 3 tejże ustawy, muszą obowiązkowo znaleźć się trzy elementy:

- 1) częstotliwość odbierania odpadów komunalnych od właściciela nieruchomości,
- 2) sposób świadczenia usług przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych,
- 3) tryb i sposób zgłaszania przez właścicieli nieruchomości przypadków niewłaściwego świadczenia usług przez przedsiębiorcę odbierającego odpady komunalne od właścicieli nieruchomości lub przez prowadzącego punkt selektywnego zbierania odpadów komunalnych.

W § 2 ust. 4 uchwały Rada postanowiła: „Do terenu nieruchomości zaliczana jest droga prywatna łącząca nieruchomość z drogą publiczną lub inną stanowiącą własność Gminy Miękinia. Właściciel nieruchomości zobowiązany jest udostępnić urządzenia przeznaczone do gromadzenia odpadów poprzez ustawienie ich przy najbliższej drodze publicznej lub innej stanowiącej własność Gminy Miękinia lub udostępnić je w sposób uzgodniony z przedsiębiorcą odbierającym odpady.”

Zgodnie z art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, rada gminy określi, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, szczegółowy sposób i zakres świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów, w zamian za uiszczoną przez właściciela nieruchomości opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w szczególności częstotliwość odbierania odpadów komunalnych od właściciela nieruchomości i sposób świadczenia usług przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych. Tymczasem materia uregulowana w zdaniu pierwszym § 2 ust. 4 uchwały dotyczy kwestii związanych z definicją pojęcia terenu nieruchomości. Stwierdzić zatem trzeba, iż wskazane postanowienie uchwały podjęte zostało z przekroczeniem delegacji ustawowej zawartej w art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Wprawdzie art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach dając radzie gminy upoważnienie do określenia szczegółowego sposobu i zakresu świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów używa określenia „w szczególności” przed wymienieniem możliwych postanowień uchwały, nie oznacza to jednak, że uchwała rady gminy w tym przedmiocie może wprowadzić dowolne uregulowania. W ocenie organu

nadzoru użyte w art. 6r ust. 3 ustawy sformułowanie „w szczególności” oznacza, że rada gminy ustanawiając w uchwale szczegółowy sposób i zakres świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów może swobodnie kształtować te zasady, jednakże tylko w odniesieniu do zagadnień wymienionych w art. 6r ust. 3 wskazanego przepisu.

Zdaniem organu nadzoru, rozpatrywanym tu przepisem uchwały Rada Gminy, decydując o tym, jakie konkretne obiekty wchodzi w skład terenu nieruchomości, dokonała nieuprawnionej modyfikacji treści art. 46 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym „Nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty), jak również budynki trwale z gruntem związane lub części takich budynków, jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności.”. Powszechnie obowiązujący porządek prawny narusza w stopniu istotnym nie tylko regulowanie przez radę gminy raz jeszcze tego, co zostało już uregulowane w źródle prawa powszechnie obowiązującego, lecz również modyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego (por. wyrok NSA z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II GSK 1200/12).

W § 4 ust. 2 uchwały znalazło się postanowienie, zgodnie z którym: „Właściciel nieruchomości odpowiada za stan techniczny otrzymanych w ramach opłaty o której mowa w § 1 urządzeń do zbierania odpadów. Pojemniki uszkodzone lub zniszczone przez lub z winy właściciela nieruchomości, na której znajduje się pojemnik będą naprawiane lub wymieniane na koszt tego właściciela nieruchomości.”.

Zdaniem organu nadzoru norma kompetencyjna upoważniająca Radę do podjęcia przedmiotowej uchwały, czyli art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którą rada gminy w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, określa szczegółowy sposób i zakres świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów, nie daje Radzie upoważnienia do rozstrzygania w drodze aktu prawa miejscowego w kwestiach ponoszenia odpowiedzialności materialnej przez właścicieli nieruchomości niszczących pojemniki na odpady komunalne.

Zamieszczanie takich zapisów w akcie prawa miejscowego, jakim jest uchwała rady gminy, jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy akty wyższego rzędu regulują te kwestie w sposób kompleksowy. Tu na uwagę zasługują w szczególności postanowienia ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121 z późn. zm.). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z 7 października 2010 r., sygn. akt III SA/Wr 421/10, zbyt precyzyjne jest regulowanie w drodze prawa miejscowego materii objętej już przepisami hierarchicznie wyższymi.

W przekonaniu organu nadzoru Rada Gminy podejmując przedmiotową uchwałę nie posiadała upoważnienia do zamieszczania w akcie prawa miejscowego regulacji dotyczących zakresu odpowiedzialności cywilnej zarówno kontraktowej, jak i deliktowej, stron określonego stosunku prawnego.

W ocenie organu nadzoru postanowienia dotyczące zakresu wzajemnych roszczeń i odpowiedzialności mogą zostać zawarte jedynie w ustawie lub mogą być uregulowane na mocy czynności prawnej (np. umowy). Należy tu wskazać np. na przepisy art. 415 i nast. Kodeksu cywilnego, które regulują kwestię odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych. Tym bardziej, regulacja taka nie znajduje uzasadnienia w akcie wydanym na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Rada, zdaniem organu nadzoru, wykroczyła poza zakres przyznanego jej przez ustawodawcę upoważnienia do uregulowania szczegółowego sposobu i zakresu świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości i zagospodarowania tych odpadów.

Kwestia odpowiedzialności oraz ewentualny obowiązek naprawienia szkody podlega ocenie sądów powszechnych w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy prawa rangi ustawowej, w tym między innymi w oparciu o wskazany przepis Kodeksu cywilnego. Akt administracyjny nie może z góry przesądzać o odpowiedzialności jednej ze stron za określone zdarzenia. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 15 marca 2007 r. II SA/Wr 745/06 „*narusza prawo nie tylko akt prawa miejscowego, który wykracza poza upoważnienie zawarte w delegacji ustawowej, ale również taki, który zawiera ustalenia w kwestiach ustawowo przekazanych do regulacji umownej*”.

Ponadto w opinii organu nadzoru szczegóły dotyczące takich spraw jak naprawa lub wymiana uszkodzonych lub zniszczonych pojemników na odpady komunalne, które to urządzenia wcześniej zostały

przekazane właścicielom nieruchomości w ramach opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, oraz kwestie ponoszenia ewentualnych kosztów z tym związanych, mogłyby wynikać z odpowiedniej umowy cywilnoprawnej. Powyższy zapis uchwały posiadający charakter indywidualnego postanowienia umownego nie może natomiast stanowić unormowań aktu powszechnie obowiązującego (na obszarze działania organu, który go ustanowił), jakim jest przedmiotowa uchwała - akt prawa miejscowego. Twierdzenie to pozostaje w związku z art. 353¹ Kodeksu cywilnego, określającym dopuszczalność kształtowania stosunku prawnego pomiędzy stronami umowy, zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Mając na uwadze treść art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa oraz art. 94 Konstytucji stanowiącego, że organy samorządu terytorialnego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, należy stwierdzić, że podstawą aktu normatywnego o zewnętrznym oddziaływaniu – aktu prawa miejscowego - musi być wyraźne upoważnienie ustawowe zawarte w ustawie szczególnej. Tym samym realizacja przez organ stanowiący określonej normy kompetencyjnej musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym, a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „*Stosując przy interpretacji art. 87 ust.1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiegokolwiek organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)*”.

W Rozdziale I pn. Zasady ogólne w **pkt 3** załącznika Nr 4 do uchwały Rada Gminy postanowiła: „*Przyjęcia dokonuje się po sprawdzeniu zawartości dostarczonych odpadów, ich zgodności z wykazem przyjmowanych aktualnie odpadów, ich czystości, składu, zabezpieczenia, itp.*”.

Wprowadzenie w przytoczonym przepisie sformułowania „*i tym podobne*” świadczy o pozostawieniu możliwości wprowadzenia dodatkowych wymogów w zakresie przyjmowania odpadów do Punktu Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych.

Przedmiotowy przepis ma tym samym charakter otwarty. Sytuacja taka powoduje, że obowiązujący przepis prawa miejscowego jest niejasny, a taki stan niepewności co do treści obowiązującego prawa jest niedopuszczalny w demokratycznym państwie prawnym i stanowi naruszenie art. 2 Konstytucji RP: „*Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.*”. Z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego, wynika bowiem zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Jedną z pochodnych tej zasady jest również nakaz tworzenia przepisów jasnych i zrozumiałych dla adresata, niedopuszczających nieograniczonego luzu interpretacyjnego objawiającego się m.in. w ustalaniu znaczenia przepisów prawa wyłącznie w drodze działań faktycznych związanych ze stosowaniem tych przepisów. Prawodawca powinien zatem stanowić normy sformułowane w sposób jasny, precyzyjny, jednoznaczny i wewnętrznie spójny zgodnie z regułami poprawnej legislacji. Niezachowanie tych wymogów przy formułowaniu przepisów prawa występuje wówczas, gdy treść określonych przepisów w danym akcie prawnym jest na tyle wieloznaczna i nieprecyzyjna, że nie pozwala na wywiedzenie z nich w drodze wykładni jednoznacznej normy prawnej, co z kolei może stwarzać warunki sprzyjające naruszeniu praw jednostki lub uniemożliwić stosowanie przepisów, w których niejasne regulacje są zawarte.

Przepisy aktów prawnych powinny być zatem tak zredagowane, aby wyrażały intencje prawodawcy w sposób dokładny i spójny. Związane jest to z zasadą precyzji w redagowaniu przepisów prawnych, według której, przepisy powinny być tak skonstruowane, aby adresaci tych przepisów nie mieli wątpliwości co do tego, jaką regułą postępowania wyznacza dany przepis. Biorąc pod uwagę stan faktyczny sprawy,

zapis Rozdziału I w pkt 3 załącznika Nr 4 do uchwały zawierający określenie „i tym podobne” nie spełnia zasady precyzyjności, którą winny charakteryzować się pojęcia używane w aktach prawnych. Zwrot „i tym podobne” jest określeniem ogólnym, w rozpatrywanym tu przepisie dopuszczającym również inne czynności sprawdzające w zakresie przyjmowania odpadów do Punktu Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych, które w przedmiotowej uchwale nie zostały wymienione.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 czerwca 1995 r. (sygn. akt SA/Gd 2949/94) stwierdził, że uchwały podejmowane przez organy samorządowe muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego.

W tym stanie rzeczy zasadne jest stwierdzenie nieważności pkt 3 Rozdziału I we fragmencie: „*itp.*” załącznika Nr 4 do uchwały.

Podobne uwagi jak wyżej należy skierować w stosunku do postanowienia zawartego w **Rozdziale II** pn. Ustalenia szczegółowe w **pkt 8 tiret 8** załącznika Nr 4 do uchwały, zgodnie z którym: „*Do PSZOK nie są przyjmowane następujące rodzaje odpadów: (...) - odpady w ilościach wskazujących na źródło inne niż z gospodarstwa*”.

Podkreślić trzeba, że ustalenia przedmiotowej uchwały nie powinny budzić wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Użycie w treści pkt 8 tiret 8 Rozdziału II załącznika Nr 4 do uchwały sformułowania takiego jak: „w ilościach wskazujących na źródło inne niż z gospodarstwa” mogą powodować u adresatów niniejszego aktu wątpliwości co do poprawnej interpretacji tego zapisu. Rozpatrywany tu przepis uchwały nie pozwala bowiem w sposób precyzyjny i nie budzący wątpliwości ustalić, jaka jest faktyczna maksymalna ilość odpadów komunalnych możliwa do przyjęcia przez Punkt Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych, która nie będzie wskazywała „na źródło inne niż z gospodarstwa”. W konsekwencji o ostatecznej dopuszczalnej do przyjęcia ilości odpadów komunalnych decydować będą mogły w sposób dowolny, a przez to arbitralny, inne niż Rada Gminy podmioty (np. pracownicy PSZOK).

Ponadto w kontekście wskazanego przepisu uchwały zwrócić należy uwagę na niejasne znaczenie użytego słowa: „gospodarstwa”. Zgodnie ze znaczeniem słownikowym słowo „gospodarstwo”, znaczy tyle co: 1. «posiadłość wiejska obejmująca grunty i zabudowania; też: rolna jednostka produkcyjna», 2. «rzeczy i sprzęty domowe», 3. «ogół spraw rodzinnych i domowych» (Słownik języka polskiego PWN, <http://sjp.pwn.pl/sjp/gospodarstwo;2462515>). Tymczasem w art. 6r ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach mowa jest o szczegółowym sposobie i zakresie świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, a nie z gospodarstwa.

Zgodnie z ustalonymi poglądami doktryny oraz ustaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego każdy przepis prawny winien być skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwania mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw, tak by ich treść była oczywista i pozwalała na wyegzekwowanie. Zasada ta zwana jest zasadą przyzwoitej legislacji, znajdującą oparcie w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

„Z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego wynika zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Prawodawca powinien zatem stanowić normy sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, zgodnie z regułami poprawnej legislacji. Dotyczy to także aktów prawa miejscowego, będących powszechnie obowiązującym prawem na terenie działania organów, które je ustanowiły. Obywatele i inni adresaci norm prawnych w demokratycznym państwie prawnym nie powinni ponosić konsekwencji wadliwych działań prawodawcy, w szczególności wynikających z nieprecyzyjnego znaczenia przepisów prawnych. Organ nadzoru trafnie zauważył, że o stanie praworządności w państwie można mówić, przy łącznej realizacji postulatów, aby obowiązujące prawo spełniało odpowiednie wymogi formalne i materialne oraz aby organy państwa przestrzegały postanowień prawa. Podkreślił, że należy stworzyć warunki, w których przepisy prawne będą powszechnie dostępne i zrozumiałe.” (tak w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2011 r. sygn. akt III SA/Wr 568/11).

Uzasadnione jest zatem stwierdzenie nieważności pkt 8 tiret 8 Rozdziału II załącznika Nr 4 do uchwały.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzono jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Organu Nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
T. Smolarz